

Ο Δίας μεγάλωνε με την φροντίδα της Αμάλθειας, μιας περίεργης κατσίκας: Τάιζε τον γιο της Ρέας με γάλα και μέλι. Του τα πρόσφερε μέσα σε ένα από τα δυο της κέρατα, που είχε σπάσει. Το κέρατο είχε μαγικές ιδιότητες: Αρκούσε κάποιος να ζητήσει τροφή κι αυτό γέμιζε με τις πιο απίθανες λιχουδιές (το «κέρας της Αμάλθειας» έγινε συνώνυμο της αφθονίας). Αλλά και το δέρμα της Αμάλθειας είχε μαγικές ιδιότητες: Ό,τι σκέπαζε, ήταν αδύνατο να το διακρίνει κανείς. Αργότερα, το δέρμα αυτό θα κάλυπτε την ασπίδα του Δία (αιγίδα).

Συνδυάζοντας τα όσα μαρτυρούν ο Ησίοδος, ο Απολλόδωρος και οι Ορφικοί, μπορούμε να παρακολουθήσουμε την συνέχεια:

Όταν ήρθε η ώρα, ο Δίας κατέφυγε στην Ωκεανίδα Μήτη και ζήτησε την βοήθειά της. Αυτή πήγε και βρήκε τον Κρόνο. Του πρόσφερε να πει μέλι ώσπου ο κυρίαρχος του κόσμου μέθυσε (δεν είχε ακόμα ανακαλυφθεί το κρασί) κι αποκοιμήθηκε. Ο Δίας τον έδεσε σφιχτά. Και τον ανάγκασε να ξεράσει την πέτρα που είχε καταπιεί κι, έπειτα, όλα τα αδέρφια του (Εστία, Δήμητρα, Ήρα, Άδη και Ποσειδώνα). Ο Ησίοδος λέει ότι, για να γίνει αυτό, πατέρας και γιος πάλεψαν σκληρά. Η παράδοση αναφέρει ότι η πάλη έγινε στην Ολυμπία. Νίκησε ο Δίας που έτσι στέφθηκε δεύτερος, μετά τον Ιδαίο Ηρακλή, ολυμπιονίκης.

Ο Δίας πήρε την πέτρα που ξέρασε ο Κρόνος και την έστησε στους Δελφούς, να θυμίζει την νίκη του. Είναι ο «Ομφαλός της Γης», το λιθάρι που σημειώνει το κέντρο του πλανήτη. Ο Δίας το εντόπισε αφήνοντας δυο περιστέρια να πετάξουν με σταθερή και όμοια ταχύτητα, το ένα από τη μια άκρη της Γης και το άλλο από την άλλη: Συναντήθηκαν στους Δελφούς που έτσι «αποδείχτηκε» ότι βρίσκονται ακριβώς στο κέντρο της Γης (η οποία λογιζόταν επίπεδη στα πανάρχαια χρόνια).

Ο Κρόνος ανατράπηκε. Ο Δίας αναγνωρίστηκε από τα αδέρφια του βασιλιάς των θεών. Δεν τον αναγνώρισαν όμως όλοι οι Τιτάνες. Συνασπίστηκαν εναντίον των έξι παιδιών του Κρόνου με σκοπό να αποκαταστήσουν την εξουσία τους.

Ξεκίνησε η μάχη. Καθιερώθηκε να ονομάζεται Τιτανομαχία. Την περιέγραψε στο ομώνυμο έπος του ο Εύμηλος ο Κορινθίος (γύρω στα 768 π.Χ.). Την κατάληξή της ιστόρησαν ο

Ησίοδος (τον Η' π.Χ. αιώνα) αναλυτικά και ο Απολλόδωρος ο Αθηναίος (περί το 150 π.Χ.) συνοπτικά.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Σεπτεμβρίου 2020)